

Στο ιστορικό Θέατρο "ΑΠΟΛΛΩΝ" της Ερμούπολης πραγματοποιήθηκε απόψε, με αφορμή την παρουσίαση του βιβλίου του Δημοσιογράφου και Συγγραφέα κ. Γ. Ρουσούνελλου "Το Άστρο, που έσβησε στη Σμύρνη", μυθιστορηματική Βιογραφία του Εθνοϊερομάρτυρος Μητροπολίτου Σμύρνης Χρυσοστόμου, λαμπρή Εκδήλωση για την Επέτειο της Μικρασιατικής Καταστροφής, την οποία παρακολούθησαν πλήθος φιλιστόρων και φιλομούσων Συρίων.

Κεντρικός ομιλητής της Εκδηλώσεως, την οποία προλόγισε ο Πρόεδρος του Συλλόγου Μικρασιατών Ερμούπολης Σύρου κ. Τσαούσογλου, ήταν ο Σεβασμιώτατος κ. Δωρόθεος Β', ο οποίος στην ομιλία του αναφέρθηκε στο έργο, την προσφορά και τη θυσία του Αγίου Χρυσοστόμου Σμύρνης.

Την παρουσίαση του Βιβλίου έκανε η Δημοσιογράφος και Εκδότρια κα Λίτσα Χαραλάμπους, η τραγουδίστρια κα Έλσα Χαραλάμπους απέδωσε Μικρασιατικά τραγούδια και τα εξαίρετα μέλη του Θεατρικού Συλλόγου "ΑΠΟΛΛΩΝ" Σύρου παρουσίασαν δραματοποιημένα μέρη του παρουσιαζόμενου Βιβλίου, με τη συνδρομή εκλεκτών αφηγητών.

Μέλη, τέλος, του Συλλόγου Μικρασιατών Ερμούπολης Σύρου παρουσίασαν Μικρασιατικούς χορούς.

Την εκδήλωση επέλεξε με λόγους ευχαριστιών και ευγνωμοσύνης ο Δημοσιογράφος και Συγγραφέας κ.Γιάννης Ρουσούνελλος.

IMAGES/NEWS/2015/SYROS/309mikrasiates

ΟΜΙΛΙΑ ΣΤΗΝ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΣΤΗΝ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΜΝΗΜΗΣ ΤΗΣ ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΤΗΣ ΜΙΚΡΑΣ ΑΣΙΑΣ

**“Μέγαν μάρτυρα η Εκκλησία,
μέγαν ήρωα το έθνος σύμπαν,
τον της Σμύρνης υμνούμεν Χρυσόστομον.
Και γάρ γενναίως αθλήσας υπέμεινεν
υπέρ πατρίδος και πίστεως θάνατον.
Ιεράρχου τε υπόδειγμα εαυτον ανέδειξε
τον στέφανον λαβών τον αμαράντινον”**

Με αυτό το τροπάριο, αγαπητοί μου, ύμνησε τον Εθνοϊερομάρτυρα Άγιο Χρυσόστομο Σμύρνης ο ιδιαίτερος Γραμματέας του και Καθηγητής Θεολογίας Λεωνίδα Φιλιππίδης, ένα χρόνο μετά το μαρτύριό του, την ίδια χρονιά, που το Πατριαρχείο Αλεξανδρείας πρότεινε στις άλλες Ορθόδοξες Εκκλησίες την

Αγιοκατάταξη του Αγγέλου της των Σμυρναίων Εκκλησίας.

Γεννήθηκε στην Τρίγλια της Βιθυνίας το 1867, δευτερότοκος γιός μεταξύ τεσσάρων αγοριών και τεσσάρων θυγατέρων, από την Καλλιόπη και το Νικόλαο Καλαφάτη.

Στις 6 Ιανουαρίου 1868, ημέρα των Φώτων, τα Τρίγλια υποδέχονται το νέο Μητροπολίτη Προύσσης Νικόδημο, που περιοδεύει για πρώτη φορά στην επαρχία του.

Ανάμεσα στο πλήθος βρίσκεται και η Καλλιόπη Καλαφάτη, κρατώντας στην αγκαλιά το νεογέννητο αγοράκι της.

Μπροστά στην εκκλησία, τη συναντά η ευσεβής θεία της, την ασπάζεται και κοιτώντας το παιδί, κάνει το Σταυρό της και της εύχεται ν' αξιωθεί να δει το γιό της «Δεσπότη σαν το Νικόδημο».

Η μάνα, υπό το κράτος της συγκινήσεως, λόγω και της ημέρας, αισθάνεται την ευχή ως προφητεία, μπαίνει στην εκκλησία, αφήνει το παιδί της μπροστά στην εικόνα της Παναγίας και μετά από βαθειά κατάνυξη και προσευχή το αφιερώνει στην Εκκλησία.

Συναντά αμέσως τον άνδρα της, του αναφέρει τα γεγονότα κι' εκείνος συγκινημένος της λέει "ευλογημένη νάναι η ώρα».

Τη μεθεπόμενη μέρα, σε χαρμόσυνη συγκέντρωση φίλων και συγγενών, στο σπίτι του Νικόλαου Καλαφάτη, βαπτίζεται με το όνομα Χρυσόστομος ο ταχθείς στην Εκκλησία γιος, για τον οποίο η ευχή της ευσεβούς γυναίκας επρόκειτο να βρει τόσο πανηγυρική, αλλά και τραγική επαλήθευση...

Πέρασαν 55 χρόνια, και ήταν Σάββατο, 27 Αυγούστου του 1922, με το παλαιό ημερολόγιο, 7 Σεπτεμβρίου με το νέο, εκείνο το «Μεγάλο Σάββατο» της εις Άδου Καθόδου του Μικρασιατικού Ελληνισμού...

Άνθρωποι κάθε τάξης και ηλικίας είχαν κατακλύσει το ιερώτατο σύμβολο της Σμύρνης, το Ναό της Αγίας Φωτεινής, εκεί όπου ο αληθής ποιμένας και Επίσκοπος, ως άλλος «Άγγελος της εν Σμύρνη Εκκλησίας», Μητροπολίτης Χρυσόστομος τελεσιουργεί την τελευταία Θεία Λειτουργία ή μάλλον την «εξόδιο ακολουθία εν τη Θεία Ευχαριστία» του ιδίου και του πολυπαθούς και περιπόθητου ποιμνίου του, το οποίο δακρυσμένο και συντετριμμένο μετέχει του μυστηρίου του «αίματος και του σώματος» Ιησού Χριστού, έχοντας κυριολεκτικώς καρφωμένο το εν απογνώσει βλέμμα του στον μάρτυρα και μεγαλομάρτυρα ποιμένα του.

Η περιώνυμος Εκκλησία της Αγίας Φωτεινής κατ' εκείνες τις «Μεγάλες Ώρες» εγκολπώνει ως άλλη Αγία Σοφία, πριν από την άλωση της του Κωνσταντίνου Πόλεως, στην τελευταία Θεία Λειτουργία και μυσταγωγία, τους στεναγμούς του ευσεβούς και μαρτυρικού Γένους, του Ιωνικού Ελληνισμού, όπου ο «Άγγελος και

Αρχιθύτης Ιεράρχης της των Σμυρναίων Εκκλησίας» ίσταται και προίσταται κατά την υπερουράνια εκείνη μυσταγωγία, μιμούμενος Χριστού το μαρτύριον, ως ο εκουσίως προσφερόμενος και θυσιαζόμενος «άξιος και θεοπρόβλητος και λαοπρόβλητος ποιμήν» υπέρ του πολυφίλητου και περιποθήτου λαού του, του χριστεπωνύμου ποιμνίου του....

Ενός ποιμνίου προδομένου και εγκαταλελειμένου, ξερριζωμένου βίαια από τις πολυαιώνιες πατρογονικές του εστίες, μόνου και αβοήθητου στον εξανδραποδισμό, την ατίμωση, τη σφαγή!

Δεν είχαν στη διάθεσή τους “φουσκωτά” να περάσουν στα απέναντι νησιά...

Καμιά Μεγάλη Δύναμη δεν ενδιαφέρθηκε γι` αυτούς....

Ούτε και η “μητέρα Πατρίδα”, ο αυταρχικός και παράφρων, κατά την άποψη του Σμύρνης Χρυσόστομου, αρμοστής της οποίας εγκατέλειψε κρυφά τη Σμύρνη, αφήνοντας τους Μικρασιάτες, που “συνωστιζονταν” στην παραλία της να επιλέξουν τη φωτιά και το τούρκικο μαχαίρι ή τον πνιγμό, υπό τα απαθή βλέμματα των πληρωμάτων των Γαλλικών και Αγγλικών πλοίων, που ναυλοχούσαν στο λιμάνι της Σμύρνης!

Ένας μόνο μένει κοντά τους, συμμερίζεται τον πόνο και την αγωνία τους, αφουγκράζεται το λυγμό τους και “κοινωνεί” το αίμα τους, ο Επίσκοπος της Σμύρνης Χρυσόστομος, ο ατρόμητος Ιεράρχης, που αγάπησε μέχρι θανάτου το Χριστό και την Πατρίδα, που αγωνίστηκε θαρραλέα για να σώσει τον Ελληνισμό, όπου η Εκκλησία τον έταξε, στη Δράμα κατά των Βουλγάρων, στη Σμύρνη κατά των Νεοτούρκων...

“Εν η περιπτώσει ήθελον πέσει, να πέσω ως αετός, και ουχί να αποθάνω αδρανών εις τινά ορνιθώνα της Ανατολής. Ζητώ Σταυρόν, μεγάλον Σταυρόν, επί του οποίου θα δοκιμάσω την ευχαρίστησιν καθηλούμενος και μη έχων τι να δώσω προς σωτηρίαν της ημετέρας λατρευτής πατρίδος να δώσω το αίμα μου. Ούτως εννοώ το επ’ εμοί την ζωήν και την αρχιερωσύνην”, έγραφε στον Πατριάρχη....

Και ο Σταυρός του, Σταυρός παμμέγιστος, υψώθηκε στη Σμύρνη!

Το ράσο του, ως πορφύρα και βήσσοις, κατακόκκινο από το μαρτύριό του, έγινε το σάβανο με το οποίο τυλίχθηκε και “τάφηκε” ο Ελληνισμός της Μικρασίας, η κοιτίδα του Αρχαίου Ελληνικού Πνεύματος και της Χριστιανικής Πίστεως, γόννοι εκλεκτοί της οποίας κόσμησαν το πάνθεον της φιλοσοφίας και στόλισαν τον ουρανό της Ορθοδοξίας!

Ο Άγιος Ιερομάρτυς Μητροπολίτης Σμύρνης Χρυσόστομος, ο Καλαφάτης, αποτελεί την επιτομή της ατίμητης προσφοράς του ιερού Κλήρου στο Γένος των Ελλήνων, του διαχρονικού πνευματικού Πατέρα και Ηγέτη, ο οποίος μένει κοντά στο χειμαζόμενο Λαό, συμπάσχει μαζί του και θυσιάζεται μαζί του!

Μένει κοντά στο Λαό του, ακόμα κι` αν ξέρει ότι “οι Μήδοι στο τέλος θα διαβούνε”, ακόμα κι` αν είναι βέβαιος και “έτοιμος από καιρό” για το τέλος, που τον περιμένει, όταν όλοι οι άλλοι πολιτικοί και στρατιωτικοί, κατ` ευφημισμόν, ηγέτες, έσπευδαν να φύγουν, σαν τα ποντίκια, που εγκαταλείπουν το πλοίο, εγκαταλείποντας εκατομμύρια Ελλήνων στο έλεος της Τουρκικής βαρβαρότητας.

Ο Εθνοϊερομάρτυς Σμύρνης Χρυσόστομος, με τη γενναιότητά του υπενθυμίζει και υπογραμμίζει την αποστολή του Ορθοδόξου Ποιμένος και Επισκόπου: να αγωνίζεται πνευματικά και ειρηνικά για τη σωτηρία του ποιμνίου του, αλλά και να είναι μπροστάρης σε κάθε τίμιο εθνικό Αγώνα!

Ο από Δράμας Μητροπολίτης Σμύρνης Χρυσόστομος Καλαφάτης ακολούθησε το παράδειγμα του Γρηγορίου Ε΄, του Κυρίλλου Στ΄ του από Αδριανουπόλεως, του Κύπρου Κυπριανου και του Χίου Πλάτωνος Φραγκιάδη, τίμια λείψανα του οποίου φυλάσσονται μέχρι σήμερα στον Ιερό Ναό της Αναστάσεως της πόλης μας, στο λόφο του Βροντάδου, μεταφερθέντα μετά την καταστροφή του έναντι της Ιωνικής γης κειμένου μυροβόλου νησιού της Χίου στην προσφυγούπολη Ερμούπολη.

Ένας ακόμη κρίκος στην ατελείωτη αλυσίδα των Ποιμένων της Εκκλησίας, οι οποίοι σε κρίσιμες στιγμές ελιθάσθησαν, επρίσθησαν, επειράσθησαν, εν φόνω μαχαίρας απέθανον» επιλέξαντες να συγκακουχούνται με τους Χριστιανούς, οι οποίοι ακόμα και σήμερα “εσθίουν άρτον οδύνης”, κατά την διαπίστωση του Οικουμενικού Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, και ιδιαίτερα στην Εγγύς και Μέση Ανατολή,

εκεί όπου εβάδισε, edίδαξε, εθαυματούργησε, εσταυρώθη και ανεστήθη ο Κύριος, οι πρώτες Εκκλησίες ιδρύθησαν και οι επτά λυχνίες της Αποκαλύψεως έλαμψαν,

όπου οι πιστοί του Ναζωραίου για πρώτη φορά Χριστιανοί ονομάστηκαν, οι Οικουμενικές Σύνοδοι τα δόγματα και τους Κανόνες της Εκκλησίας, από το Άγιο Πνεύμα καθοδηγούμενες, διατύπωσαν και μέγιστοι Πατέρες ανεφάνησαν και edίδαξαν και συνετελέσθη η μεγαλειώδης συνάντηση του Ελληνισμού με το Χριστιανισμό, που έθεσε τα θεμέλια του σύγχρονου Ευρωπαϊκού Πολιτισμού,

εκεί όπου η Χριστιανική μελωδία και η Ελληνική λαλιά γέμιζαν με θεσπέσιους ήχους τον αέρα, το λιβάνι ευωδίαζε και ο Ελληνισμός επί αιώνες ήκμαζε,

.....μέχρι τον μαύρο εκείνο Αύγουστο του 1922, τον Αύγουστο εκείνο της ντροπής, της φυγής και της καταστροφής!

Ο Θεός, όμως, τα οικονόμησε έτσι, ώστε τον Φεβρουάριο του φθίνοντος έτους, ο Οικουμενικός Πατριάρχης να λειτουργήσει, για πρώτη φορά, μετά το 1922, στον ανακαινισμένο ιστορικό Ιερό Ναό του Αγίου Βουκόλου, της μοναδικής ελληνορθόδοξης εκκλησίας από τις 16 που υπήρχαν στη Σμύρνη, η οποία παρέμεινε όρθια από την καταστροφή του 1922, με εντολή του ίδιου του Κεμάλ Ατατούρκ και

μέχρι πρό τινος εχρησιμοποιείτο ως πολιτιστικό Κέντρο, κοντά στο γήπεδο του Αθλητικού Συλλόγου του Απόλλωνα, όπου, κατά την παράδοση, είναι θαμμένο και ό,τι απόμεινε από το πολύαθλο και πολύπαθο σκήνωμα του Χρυσόστομου.... προδοκώντας, ίσως, την κατάλληλη στιγμή να αποκαλυφθεί....

Όσο, όμως, η ανάμνηση του μαρτυρίου του Χρυσόστομου θα ζει, η ιωνική γη θα είναι ελληνική.

Το καθ' ημάς έχουμε χρέος να διατηρούμε ζωντανή την ιστορική μας μνήμη, χρέος, που αξιέπαινα διακονεί και ο Σύλλογος Μικρασιατών Σύρου Ερμούπολης, με εκδηλώσεις όπως η σημερινή, αλλά και ο εκλεκτός Δημοσιογράφος και φίλος κ. Γιάννης Ρουσούνελλος, με τη μυθιστορηματική Βιογραφία «του Άστρου της Σμύρνης που έδυσε», όπως χαρακτηρίζει τον Άγιο Χρυσόστομο Σμύρνης, η οποία παρουσιάζεται σήμερα, λίγο χρόνο μετά την έκδοση του υπό τον τίτλο «Το νησί που αγάπησε ο θάνατος», που με τον ίδιο παραστατικό μυθιστορηματικό τρόπο αναφέρεται στα μαύρα χρόνια της Κατοχής στη Σύρο.

Για την κατάθεσή τους αυτή στην Τράπεζα της συλλογικής μνήμης, τους συγχαίρουμε θερμά!

Διότι, όπως προφητικά έγραψε ο Αλησμόνητος Μέγας Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και Πάσης Ελλάδος Χριστόδουλος,

“Η Εκκλησία και το Έθνος οφείλουν να ενθυμούνται, να μη λησμονούν. Να ενθυμούνται, αλλά να μην πενθούν. Γιατι οι άγιοι μάρτυρες πέρασαν στην αθανασία και δεν έχουν πια ανάγκη από τους θρήνους μας ούτε από τις θριαμβολογίες μας.

Εμείς πρέπει να σιωπήσουμε για λίγο, σκεπτόμενοι κι εμάς και τα παιδιά μας. Η κατάντια μας σήμερα είναι μεγάλη, οι ιδέες μας μικρομεσαίες, τα όνειρά μας νανώδη. Ένα απονευρωμένο πλήθος από μικρούς σε όλα: μικρόψυχους, μικρόνοες, μικροπρεπείς, μικροχαρείς.

Σήμερα έχουμε ανάγκη από ερείσματα, για να ξαναβρεθούμε γερά στηριγμένοι και να μη διαλυθούμε.

Είμαστε ένας λαός παρορμητικός, που εύκολα παρασυρόμεθα και ατυχούμε.

Μας χρειάζεται η παράδοση της ελληνορθοδοξίας μας, ο αδαπάνητος πλούτος της, για να μην πτωχεύσουμε σφόδρα.

Γαντζωμένοι στην πίστη μας, γνώστες της ιστορίας μας, συνεπείς στην παράδοσή μας είμαστε ένας γίγας, που προξενεί τρόμο στους εχθρούς του”!